

hertet. Max Bernhardt plejede i Fortrolighed at sige om ham, at han var den lodneste Ræv i Danmark.

Efter at man havde anbragt sig om et Bord, hvorpaa Pers Tegninger og Overslagsberegninger var udfoldede, fik Ivan straks Ordet; og de forsamlede Herrer hørte alle med velvillig Opmærksomhed paa hans omhyggeligt tilrettelagte Foredrag — i al Fald i den første halve Time. Senere blev de noget urolige, og den forhenværende Landmand saae nogle Gange med landlig Ligefremhed paa sit Ur.

Da han omsider sluttede, blev der en længere Pavse. Man saae hen paa Max Bernhardt, der imidlertid forholdt sig afventende.

Tilsidst tog saa Vekselereren Ordet og gjorde Ivan forskellige Spørgsmaal, hvorpaa der lidt efter lidt kom en mere almindelig Diskussion i Gang.

Det viste sig da, at disse Mænd — ganske som Philip Salomon — ansaae det for uomgængelig nødvendigt først at fremskaffe en begrundet Dom om Foretagendet fra anerkendte tekniske Sagkyndige, hvis Udtalelser maatte forelægges Offentligheden. Og efterat der i den Forbindelse var nævnt nogle Navne, udpegedes tilsidst ogsaa her Ingeniøroberst Bjerregrav som den, hvis Ord i en Sag som denne vilde have størst Vægt omkring i Landet.

Med megen Styrke gentog da Ivan, hvad han allerede havde gjort gældende overfor Faderen, at det vilde være urimeligt at vente nogen Tilslutning til Sagen fra en Side, der — ikke med Urette — havde følt sig ramt af den som af en Anklage. Særligt om Oberst Bjerregrav vidste han ganske bestemt, at han af rent personlige Grunde stillede sig fjendtligt til Planen og dens Ophavsmand.

Hertil svarede Vekselereren blot, at der naturligvis maatte tilbydes Obersten Sæde i det eventuelle Selskabs Direktion; og da Direktionen sagtens skulde være lønnet, vilde saadan lidt personlig Uvilje let blive overvundet.

„Var der ikke større Vanskeligheder“ — tilføjede han tørt — „vilde Sagen være nem at ordne.“